

14.5.64 \rightarrow P/CJ 2
1/CJN 22/N 22/8/2

DOC 04329

~~723~~ 64
29/5/04

המידיבת חייבות לעמוד על נפשה

מאט משה שבת

יסודות ההסתדרות. ב' א' אמר אז: כאשר יהיו לנו ערשות אלפינים פועלים בארץ, פניו כל הישוב יתיר אחר רום. עכשו י' לנו להסתדרות תשע אלף חברים. אבל, חכמים יקרים, נאמני בית החסדך רוחות! אם תהיה מדינה ישראל מלווה בצדקה, יבראה השם ממשלה אחת ריאתית. ובמהות שלט שמעית עצמה, ובראה היהת מכונן בידיים ולובנין, ולא לפורק ולהרט, והאל תמחה תוך ראיית הנולד ולא תוך קוצבדרוחה לחפות ולאבלו — או? תמחה הקומה מהסתדרות; אבל אם תמחה הביטחות הזה, לא ציל החסן תחדות את נשמה. ע"ל בל פיטר בדינן השה ביחס שאנו בוגרים בו נקודת המוצא מובהקת לאחות לא עבד ושבהדרות אלא עתיד מלחמתה והארחות האומלה עליינו אנו עצם גורם מוביל בהנוגע עזיזה וההאמנה. כך עליינו לגשת בענין.

לבי עם אהרן בקר כהושא מבוי
את אמותו כי אונשים אלה אינם
עוולאי' ישראל. אבל הם אונשים,
אינם ימים פ萊תיים, ובארץ מוסרתו ממלכת
תני' ימים נזהנות ע"י להז
החהטני' והחויה הממלכתית כויה
אשתבשה ועמדות על עבר טרי'
במוח צוח על מדיניה להלן.
ונזון! ודאי, יש להסביר ולשכנע.
פונטי' רגש האחוויות. אבל
נזהנה לא טני'. בדרך כלל אין המדיניה
מסתפקה במאמצי' שיכנע. היא
וחוקק חוקים אשר רווחה על
החויה לציית להם. המדיניה אינה
ונוסטה ישראלי של ימי מנדט. אם
ציצית — הצרפת אליה ואם לא
ציצית — חפשי' היה לפירוש;
וגם על הנאמנים והמצרפים לא
הויה ביכולתה להציג מרות הבלתי.
הנאמנים והסתובב גם בסמוך המדינה.
קנאים פחחים לפיטוי לחץ ולטרם
יעשוות של הפקרות. את אלה יש-
סתום. אילו קרה הדבר עם או
עםם והסלה. אפשר היינו אומדָן
בימים מקרה הוא אין חוסך מוה
ספרקוות. אבל אין הדבר כן.
מצבך הולך ויעז משנהו.
שבוע אחד מדרדרים במרדר. שבוע
ש בזין של אולת לד. גביה
מסמסים מהסלה. על הפרק אויוםיס
ספרם. במצב זה מורה להשםע
עמימה דודה גודלו. אעקה
דור ועמדו על המדיניה להתי-
שם שהוא ועמדו על נפשה פניהם
ירוחן מדגוגיה. חותמת להתי-
נני.

**הכרחית תחיקה על איסור בושׁ-
יזחה בענפים החיים של השׁ-
רים . המלבתן איסור שבימה**

אַבְקָן שֶׁל הַפּוֹעֵל נִגְד שְׂרִירֹת לְכָה
שֶׁל המעבד במשק הבוני על נֵי
צָלֵל בלתי מדוין. מִזְמָרָת הַתְּחִפָּת
אֲרוֹנוֹת וּרְבָתָם שְׁמַעוֹת. הַתְּבִשָּׁש
לְכָה סְכָמִים קִיבָּר
עַצְמִים, נִזְרָאָת מִיחַיקָה מְסֻעָה לְהַגְּבוֹנָה
שְׁמַרְמָרָה שָׁבוּבָה, הַמִּדְינָה רְדֵכָה עַל בָּמָתָּה
בְּגֹדוֹה וּנוֹשָׂא בָּאֲחִירֹתָה לְהַגְּבוֹנָה
בְּפִנֵּי זְעוּזָעִים מְשֻׁקִים. לֹא

עם כל התמורות שעלו איש אינו בא עכשו לפוטל באופן סיטוני את השביטה נשכש בירוי השכיר על שפטור הנאי חיו. זכהו השביטה על במסגרת היחסים הרגילים בין העוז-ברד והUMBRELLA קיימת ועומדת" בכל תחומי הואה מעוררת בעיות ארגועל-יות ומשמעותם בעיה יציבות ויא, אם לאו קיימת בעיה יציבות ויא, אם להתר שביוח השולחת מכל גורמים את דורותיהם החינויים יתייחסו, הופעתם את דורי חיים,

הרביבר על המשלה כאילו היה מנה מעמידסתם הוא עיון המצויות והוסר כל شهر. כמו כן, אם מקיימת בבעליה יוזמה מיצירות משלם מפערת השוק, דינן להגביר מפערת השוק, וביחס לעובדים בין כל מעדר ניד פשוט. בעלי כל מפעלים כותב יוציא אמ הרא פרט, או חברה, או רשות פוליטים, או עירייה או ממש'ת. הת, חפש מהבהינה קורונית בכל תחומי ובלב שעיה להפסיק את פערת המשלה של המפעלים ואפיילו לחלו ליליל, כי והוא עסקו הפטרי. במקדי לחשוף זה האפסים גם הפערת הדעת לתוךן לדרישותיהם. אבל שמרית חוק ואסדר בתוכת, לחזק וזר בניה, לריפוי חוליה וכיווץ בא-היא איננה יכולה לפוי שוררות לבה להלפקה את אחד השורשים האלה ליל הפקיר את החיים ולומות סדר. י' חברה, לעומך אין המשלה כי-הה להשתחרר מארדיות זו או שעה קלה מגיבלה חמורת והחל-יתה זו מוגרחת להחול נס על כל

שימוש בשוק השבתה אז מוכן
וחליהוט פטול מעירין כי זה
עשנה התנקשות בעצם קבמה של
מדינה כחברה אונסית. אכן הדר-
לה לדימוקרטיה היא העולות.
וחזאת עשויה את עצמה לפחות. כי
יהי קיום יש בכלל לדימוקרטיה
מהצננו מוחץ לMASTER-ZEIM הברתי
קדמו ?

בשכיתות נוגד מעדתם
על הזרחה על הגדקה המרי
ונוראה. אבל אין נוכות אן, האזקה
שבון לילד העם לאלה השובטים על
שבון או שהורסת בשיכוחם את
הנוראים או ומשיק בהיקף הכללי

ב' בטחון וזה כי בדרך זו אפשר לה שיג כל מה שעה על הדעת לדר' רושן, נעשה לפיתויו שאין לעמוד בפניהם והוא כל רעיון ומושתל. כל אוניה ניחתת וכל רעיון ונפרוש.

אנו עדים לקוצרזראות מדרהים, וטמתם של אשלייה. אבלו מעולם לא בא לה לעולם אותה פורענות ששמה אינפלציה וכאיו מעולם לא אמרו אמונות העולם לחייב ממנה.

אבלו כל כך קשה לאחסן בכל ריבוי הטעות בבריאתו לרשותו יוציאו

שניהם שמרו בזאת רשותם, בהשכלה
האקדמית, בוגרים מרשותם, כי אם ישבה זו מ-
ושות ותקבל מוספט שלן, אין זו
שיכבה את הרשות מדורש ומשגיא גם
לאלא בזאת ישבה רשותה ואלה
או, שהשכלה עלייה כלילית ברמת
האשכבר בלי שיגדל הייצור בה�ם
הה, מורה להבו בעולמותה עליית
החרדי המבקרים והשולטים, וכשי-
הלו תקנו משבתו של הזרב
הזרודה והחוצהה מהיה כי השכר
המוגדר יהיה פחוות מן הלקוח,

אפשר כי הופעתם בזיכור זה
תעורר תמייה מסרוייה שפנ אין
אני מומחה למדניות השבר אף
לא בעל נזין עזרה, ובBOR
כ' אין אנו נושא בעל היבור
המהות של טופז מהמידה
אלון לא בעז המוסע על מוכיר
הסתדרות והחבר המוניה עץ האיר
ונוד המקצעי, ובודאי לא בעז
הרבוץ בכל כבשו על שר האוצר
במושלת ישראל.

אבל אין מושגמה — עוזמי את היומי
דרה יומר, כי דוקא הופך הבהיר
לטהורתנו בוכחו של היביט למשמץ
אותו לחומרה הקיצונית של המבצ'ק
אלינו הגיעו, לסכנה החמורה ביותר.
הנשכחת מנו. כי על הפרק לא
הנשמעו טען סמכות השופטים;
אם כי זה עמד על הפרק, בעידתו; גם
אין הטלה עומס נוסף של
דבר, עניין התהווות והתחביבות על
הארון המדיינית, אם כי גם זה היה בעיה
כובד' ורצינית ביותר. על הפרק
שנשכחת בעית עדין המדינה כשל
על בעיה זו אני נועל
לעוצמי רשות לנגיד משהו.

על פי תhom

**אמרנו לעצמו: וvae שמדינתנו
זהיה דימוקרטית, אבל הדימוקרי-
טיות אין ממשעה רק שוויון זכויות**

